

Словенски дух – Драгица Бека Савић

САТ

Без конца је космичко пространство,
а људи су на Земљи само пролазни гости.
Без стида газе људско достојанство,
у њима похлепа царује, а врлина пости.

Без душе човек је празна слика на зиду,
у мраку незнања тло испод ногу губи.
Отворене су очи, а невид је у виду,
од страха му цвокоћу усне и зуби.

Без разума човек у мраку бауља,
а кроз лавиринт живота трновит је пут.
Сам у мрачној шуми као лист на ветру лелуја
и као срна плашљива дрхти као прут.

Без милости време истиче људима,
док се Земља око сунца и даље врти.
Срце је сат што кратко куца у грудима,
од тренутка рођења па до тренутка смрти.

Без љубави човек је као усамљени храст,
олуја му гране лако ломи и савија.
Срце је зрно песка што цури кроз пешчани сат
и све док куца само љубављу се навија.

А када казаљке на сату живота стану,
нас на Земљи више бити неће.
Неком је крај, а неком нова јутра свану,
а Земља ће и без нас да се окреће.

РУСИЈА ОЦА МОГ

Отац мој је Русију волео,
као што нејако чедо воли мати.
Словенски дух је злим олујама одолео,
када је било тешко живети, а лако умирати.

Љубав као руска степа широка,
тиха као троми Тихи Дон,
као плаховита Волга дубока,
родила се у срцу оца мог.

А било је дана када није смео,
да гласно изговори њено име.
Знали су да се у мајку Русију клео
и када је у души падало хладно иње.

Русија оца мог је души храна, створена
од православног хлеба и соли.
Залуд су је у срцу чупали из корена,
на пустом, каменом отоку Голи.

И залуд су хтели човека да пониште,
залуд се подигла зла потера и хајка.
Нису могли мржњом љубав да униште,
у срцу оца мог преживела је Русија мајка.

МАСКА

Празне лажи иза себе остављам,
маску невиности да носим нећу.
За искреност сад пијем и наздрављам,
мириса нема у вештачком цвећу.

Вук је звер и кад вучју кожу скине
и кад се у јагњећу преобуче.
Не може се побећи од истине,
кад тад на светлост дана се извуче.

Црни се образ испод лажне маске,
лажни је двор, а праве дворске луде.
Ругају се и лају као вашке,

и краљу и цару па како буде.
Маска је на трен туђе лице дала,
јадним снобовима лажног морала.

О ПЕСНИКИЊИ

Драгица Бека Савић је рођена 1958. године у банатском месту Сечањ, где је завршила основну школу и гимназију. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња.

Заступљена је у више десетина Зборника поезије у Србији и региону. До сада је објавила три збирке песама. Добитник је више похвала и награда. Члан је *Савеза књижевника у отаџбини и расејању* Нови Сад.

Живи и ствара у Бачкој Паланци.